

(gr. *kanonia*)” în mâna celui care nu știe să le aplice. Biserica are o lucrare vindecătoare, menită să-l apropie pe om de Dumnezeu, nu să-l îndepărteze. Preotul, ca un medic care are un depozit de medicamente, trebuie să învețe să prescrie medicamentul potrivit, căci dacă greșeste tratamentul, îl îmbolnăvește pe om și mai mult, iar uneori poate și să-l omoare.

De exemplu, în trecut era o rușine dacă cineva nu mergea la biserică sau nu se împărtășea. Iată de ce! Oprirea de la împărtășire nu era doar expresia teologică a ruperii păcatosului de Hristos și de Biserică, ci și o trezire a conștiinței și rușinii, o „marginalizare pedagogică”. Acum însă, când pentru omul modern a devenit rușinos să meargă la biserică și să se împărtășească, dacă-i vei spune că pentru cutare păcat este oprit nouă ani de la împărtășanie, el

se va îndepărta definitiv de Biserică, care nu mai este a celor mulți, ci a celor puțini. La modul practic Biserica a devenit marginalizată! Fiul duhovnicesc trebuie să depășească rușinea în sens invers decât în trecut, și să se rupă de cei mulți, ca să se împărtășească împreună cu cei puțini. Nu înseamnă că nu-i voi da nici un canon sau o epitimie, dar în același timp trebuie să înțeleg că a opri pe cineva de la împărtășire pe termen lung nu este o soluție, căci pe un tânăr acest lucru nu-l deranjează, ci îl menține și mai mult în lumea păcatului. Deci e nevoie de multă înțelepciune pastorală, pentru că putem să-l apropiem pe om de Hristos, dar putem și să-l îndepărtăm.

Sursa: *Interviu de Ierom. Petru Pruteanu*
Simonos Petras, 7 septembrie 2016
sfantulmunteathos.wordpress.com

PROGRAMUL LITURGIC

Joi 28 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 29 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfinții Apostoli Petru și Pavel</i>
Sâmbătă 30 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 1 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei)</i>

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați și la buletinul online sau să verificați site-ul nostru: sfantul-ilie.ro

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

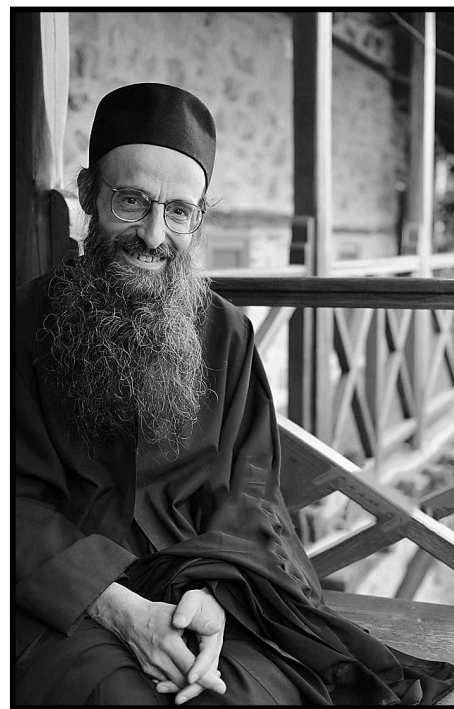
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 254 / 24 iunie 2018

PĂRINTELE MACARIE
SIMONOPETRITUL

MĂNĂSTIREA ATHONITĂ
SIMONOS PETRAS

RELAȚIA DINTRE DUHOVNIC ȘI FIUL DUHOVNICESC

În tradiția monahală frații merg la părintele duhovnicesc pentru a-și descoperi și gândurile, nu doar păcatele; deci nu mărturisesc doar ce este negativ, ci și pe cele pozitive, își deschid conștiința. Și astfel, atât părintele duhovnicesc cât și monahul, pot să înțeleagă care sunt rădăcinile păcatelor și gândurilor, care sunt patimile și, cel mai important, îl învață cum să lupte pentru a-și curăți trupul și sufletul de patimi. Dacă părintele duhovnicesc este și preot, mărturisirea păcatelor poate avea loc simultan cu descoperirea gândurilor, dar ele sunt totuși distincte și nu trebuie confundate. A te mărturisi, înseamnă a cere iertare pentru careva păcate săvârșite, iar a-ți descoperi gândurile înseamnă a-ți deschide conștiința, a cere sfaturi, a adresa diferite întrebări. Uneori chiar monahii, dar mai ales mirenii, confundă aceste lucruri și transformă

Taina Spovedaniei într-o discuție duhovnicească sau psihologică; nu spun păcate, ci caută o discuție cu preotul. Și acest lucru nu este rău, dar trebuie să înțelegem că aceasta nu este Taina Spovedaniei! Deci, dacă mă spovedesc, trebuie să spun concret cu ce fapte, vorbe sau gânduri am greșit față de Dumnezeu, dar nu să înșir tot ce-mi trece prin minte sau să discut problemele familiale sau personale. Și acelea pot fi discutate cu preotul, dar într-un alt cadru.

A se spovedi cineva sistematic este bine, dar practica aceasta diferă de la o Biserică locală la alta. De exemplu, în Bisericele Rusă și Română, cu mici excepții, credincioșii trebuie să se spovedească înainte de fiecare împărtășire. Este bine că oamenii sunt puși în situația de a medita la viața lor și de a înțelege că nu te poți împărtăși fără pocăință, dar pocăința nu implică obligatoriu și de fiecare dată spovedania. De multe ori, prin parohii, preoții nu reușesc să-i spovedească pe oameni în ajun și sunt nevoiți să-i primească în grabă chiar înainte de împărtășanie. În acest ritm, fiul duhovnicesc abia dacă ajunge să spună două cuvinte, ia „biletul” pentru împărtășire și iese fără să înțeleagă nimic. Acest lucru este rău, pentru că golește spovedania de pocăință și o formalizează. Pocăință fără

spovedanie poate exista, dar spovedanie fără pocăință nicidecum! Deci, dacă nu avem păcate concrete de spovedit, nu trebuie să facem o spovedanie formală, pentru a ne liniști conștiința, ci ne pregătim și mergem direct la împărtășanie. Spovedania și împărtășania nu trebuie puse la pachet.

În Biserica Greacă, nu este obligatorie spovedania înainte de fiecare împărtășire. Această practică ține separate aceste două taine și-l lasă pe credincios să se hotărască singur dacă are de mărturisit ceva; îi respectă libertatea. Deci, fiecare merge la preot atunci când simte nevoia, e ceva care ține de pocăința personală. Partea proastă a lucrurilor este că mulți nu se mai spovedesc deloc, chiar dacă se împărtășesc la marile sărbători. Unii au auzit de spovedanie abia când au ajuns în Sfântul Munte, deși aveau păcate mari.

Cred că trebuie să ne întoarcem la vechea practică și să mergem la spovedanie de fiecare dată când avem păcate grave care rup comuniunea noastră cu Dumnezeu, iar criteriul trebuie să fie conștiința noastră.

Mentalitatea omului modern diferă mult de cea a omului din trecut. Cum se reflectă acest lucru în practica spovedaniei?

Diferența de mentalitate implică în primul rând o altă percepție a păcatului. Totul începe de la pedagogia pe care o face preotul cu credincioșii săi, ca să le trezească conștiința păcătoșeniei și să le spună ce este păcat și ce nu. De fapt e o problemă generală, valabilă cu toate Tainele Bisericii, fiindcă omul modern nu mai știe și nici nu este învățat care este sensul și scopul acestor Taine.

O altă problemă a omului modern este abordarea fie prea rațională, fie prea psihologică a spovedaniei. Și observăm cum mulți merg la preot ca la psiholog sau nu merg deloc, zicând că preotul e un om ca și el. Într-adevăr, oamenii au astăzi multe probleme psihologice și psihice, dar spovedania e altceva și ea începe cu simțul responsabilității pentru mine însumi. Pot fi bolnav, necăjit, înjosit de alții etc., dar trebuie să încep spovedania cu faptele și vorbele concrete cu care am păcătuit, fără să mă îndreptățesc sau să mă ascund după niște stări ale sufletului. Duhovnicul stabilește dacă acele stări sunt circumstanțe agravante sau atenuante, nu eu. Pot fi om problematic, dar în cazul acesta tac, nu vorbesc, pentru că voi spune o vorbă care jignește și e păcat. Faptul că sunt complexat sau nervos este o problemă psihologică și ea trebuie rezolvată, dar la spovedanie spun că

am vorbit urât sau m-am mâniat, iar starea mea psihologică nu mă îndreptățește să păcătuiesc, ci trebuie să fiu responsabil și mai degrabă să-mi înfrânez limba și să mă smeresc.

Deci, la spovedanie spunem doar păcatele și primim iertarea, iar dacă vrei să-ți rezolvi și alte probleme cu duhovnicul, ar fi preferabil să le discuți în afara Spovedaniei. Preotul poate da sfaturi omului în funcție de situația și maturitatea lui, iar dacă acest lucru se întâmplă în cadrul Spovedaniei, nu trebuie totuși să confundăm îndrumarea duhovnicească cu Taina Bisericii.

Din păcate, nu toți preoții sunt învățați să dea sfaturi duhovnicești omului. Ei toți au aceeași putere de a dezlega păcatele, dar nu toți au înțelepciune și discernământ. Duhovnicilor li se dă Pidalionul cu toate Canoanele Bisericii, dar fiecare le aplică după cum știe. Găsești acolo câți ani trebuie să oprești de la împărtășire pentru cutare și cutare păcat, dar aceasta nu-i suficient. Pidalionul e un simplu criteriu după care înțelegi care păcat e mai grav și care mai puțin grav.

Dacă eu merg la preot să mă spovedesc și văd că acesta are alături Pidalionul, mă înfricoșez. Înseamnă că nu merg la medic, ci la judecător. Cum spunea și Sf. Paisie Aghioritul, „canoanele (gr. *kanones*) devin tunuri